

Singurul drum spre Nord

Singurul drum spre Nord

14 500 de kilometri de noroi și vise

Traducere de Lavinia Cernău

ERIK MIRANDETTE



Casa Cărtii, Oradea
2010

Originally published in the U.S.A. under the title:
The Only Road North
Copyright © 2007 by Erik Mirandette
Translation copyright © 2010 by 2007 by Erik Mirandette
Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan
All rights reserved.

Singurul drum spre Nord

de Erik Mirandette

Copyright © 2010 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIRANDETTE, ERIK

Singurul drum spre Nord / Erik Mirandette ; trad.:

Lavinia Cernău. - Oradea : Casa Cărții, 2010

ISBN 978-973-8998-88-9

I. Cernău, Lavinia (trad.)

316(6)

Traducerea: Lavinia Cernău

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

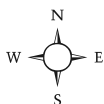
CUPRINS

- Introducere / 7
Kauai, Hawaii
- Șoptește vocea interioară / 11
Colorado Springs, Colorado
- Un început în forță / 17
Melilla, Spania
- Bun venit în „iad” / 45
Cairo, Egipt
- Fără cale de întoarcere / 51
Undeva deasupra Africii
- Începe testarea / 65
Africa de Sud
- Cât de repede pot elefanții să fugă? / 75
Botswana
- Corren con los Toros / 83
Sudul Zambiei
- În inima pădurii / 95
Zambia
- Noul excavatorist / 107
Zambia
- Șarade / 117
Sud-vestul Tanzaniei
- Între lei și gloanțe / 123
Vestul Tanzaniei

Mai tari decât MTV-ul / 141	
	<i>Nord-vestul Tanzaniei</i>
Gata cu <i>la vita e bella</i> / 155	
	<i>Burundi</i>
Prinși la înghesuială / 163	
<i>Estul Republicii Democratice Congo</i>	
	<i>În foc / 173</i>
<i>Estul Republicii Democratice Congo</i>	
Speranță pentru mâine / 179	
	<i>Rwanda</i>
Care-i scorul? / 183	
	<i>Nairobi, Kenya</i>
Divide et impera / 191	
	<i>Nordul Kenyei</i>
Să fie ăsta sfârșitul? / 211	
	<i>Ethiopia</i>
Un ultim „uraaa” / 221	
	<i>Nordul Ethiopiei</i>
Viață curmată / 229	
	<i>Cairo, Egipt</i>
Dorindu-mi moartea / 243	
	<i>Diferite spitale</i>
O viață ce merită trăită / 253	
	<i>Michigan și Hawaii</i>
Epilog: Doi ani mai târziu / 267	
	<i>Mulțumiri / 269</i>

INTRODUCERE

Kauai, Hawaii



Stau pierdut pe o insulă undeva în Pacific, ploaia răpăie pe Sacoperișul de tablă de deasupra capului meu, în depărtare valuri se sparg de țărșm. Aici nimeni nu-mi știe numele. Nimeni nu-mi recunoaște chipul de la știrile de seară; nimeni nu a auzit de poveștile care mă bântuie. Am venit pe insula asta căutând liniște. Am crezut că dacă ies din agitația banală care ne umple viețile, voi avea timp și spațiu ca să mă „vindec”, orice ar însemna asta. Cu toate acestea, din ce în ce mai mult îmi dau seama că nu voi fi niciodată „vindecat”, așa cum spun cei ce nu-mi cunosc situația. Orice aș face, nu pot să scap de povestea mea. Oriunde mă duc, mă mistuie pe dinăuntru. Nu mai pot s-o reprim. Trebuie s-o spun. Sper doar să pot să o scot la suprafață înainte să-mi înghită toate gândurile și sentimentele.

Povestea mea nu e așa cum au descris-o ziarele. E mult mai lungă decât cele zece minute care i-au fost alocate în cadrul știrilor de seară, în care am auzit ceva transmis fără emoție sau considerație și care a fost la fel de repede uitat. Povestea mea este mai mare decât mine. E mai mare decât oricine dintre noi. Povestea mea este despre cele mai îndrăznețe dorințe care ți se îndeplinesc și despre temerile și ororile cele mai cumplite care devin realitate. Este despre dragoste și ură, viață și moarte, frăție și singurătate absolută, credință și îndoială.

Ultimul lucru de care are nevoie lumea asta este o altă carte despre autoajutorare sau bună-credință, sau o carte despre șapte pași către.... Numai gândul ăsta îmi întoarce stomacul pe dos. Adevărul este că viața e mult prea complexă ca să încapă într-o

cutie, să fie etichetată și să aibă alături manualul propriu de instrucțiuni. Mă întreb dacă oamenii aceia care par să aibă toate răspunsurile au trecut vreodată cu adevărat printr-o experiență dureroasă, dacă au avut parte de bucurie nestăvilită sau de aventură? Oare ei au trăit cu adevărat vreodată? Pentru aceia dintre noi care se încumetă să-și lase în urmă viețile trase la indigo, cu care mulți se împacă de altfel, o credință superficială, de plastic, însoțită de broșura cu instrucțiuni, nu va avea niciun efect. Când facem acel pas îndrăzneț din cotidianul confortabil spre necunoscut, ne dăm repede seama că de fapt, nu suntem decât niște drumeți într-o călătorie, care încearcă să-și găsească calea.

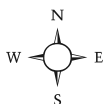
Vă scriu în calitate de simplu om aflat într-o continuă căutare, de tovarăș de drum pe drumul care este viața, de om ce crede în adevăr și se încrede în speranță. Am cercetat în cărți, m-am holbat neconținut la cerul nopții și am implorat divinitatea în căutare de răspunsuri la întrebările mele. Nu există niciun răspuns. Și totuși, aud o șoaptă nedefinită, stăruitoare, care vine dinăuntrul meu. E tot ce mi-a rămas. E busola mea; e călăuza mea.

Povestea mea nu oferă nicio rezolvare și nu are nici sfârșit. Nu este drăguță sau grozavă, dar este reală. Am renunțat să încerc s-o mai înțeleg; așa că o voi spune așa cum pot, așa cum am trăit-o. Vă invit să fiți părtași la experiențele mele, să mă însoțiți în această călătorie, însă, în același timp, vă previn că, după un lung și zbuclumant drum, într-un final vom ajunge în același loc de unde am pornit, având mai multe întrebări decât răspunsuri, fiind cu totul și cu totul tulburați, dar mereu în căutare, mereu încrezători.

Aceasta este povestea mea...

Erik Mirandette
Martie 2006

ȘOPTEȘTE VOCEA INTERIOARĂ
Colorado Springs, Colorado



Vine o vreme în viața fiecăruia, când ne cheamă țelul vieții. Cu toții avem propria noastră legendă de trăit, iar această legendă ne caută, sperând cu disperare că o vom observa – și că o vom îmbrățișa.

Aveam 19 ani când am auzit-o șoptind pentru prima oară.

Student în anul doi la Academia Forțelor Aeriene a Statelor Unite ale Americii, eram convins că făceam totul așa cum trebuia, că urmam drumul mai puțin umblat. Intrasem în academie chiar după terminarea liceului, eram un băiat plin de idealuri, hotărât să ajut la salvarea lumii. Mă așteptau patru ani grei, dar eram convins că serviciul în cadrul academiei avea să mă pregătească cel mai bine ca să fac ceva pentru lume – iar după părerea mea, acest lucru merita efortul.

Dacă ar fi să ne luăm după niște standarde superficiale, îmi mergea bine: eram pe lista decanului, chiar dacă aveam o specializare dificilă; eram săritor cu prăjina în echipa de atletism; mă implicam și în consiliul studentesc. Dar oricât de bine aș fi fost pe dinafară, înăuntru eram un dezastru – eram nefericit, peste măsură de stresat și neliniștit. Știam că nu duceam viața pe care mi-era dat să o duc.

La început, am înlăturat sentimentul. Într-adevăr, beam foarte mult, iar relația cu prietena mea era când bună, când rea – însă asta era drama fiecărui student. Eu doar făceam ceea ce credeam că fac toți studenții. Și-apoi, toată lumea devine neliniștită din când în când, atunci când este prinsă în monotonia cotidiană. Viața era agitată, iar eu obosisem. Bineînțeles că nu eram fericit.

La vârsta aia, viața era o chestie pe care trebuia să o tolerez, nu să o savurez. Aveam să încep să trăiesc cu adevărat după ce absolveam. Atunci aveam să văd lumea. Atunci aveam să-mi aduc contribuția în lumea asta. Și până atunci, nu trebuia decât să supraviețuiesc.

Însă cum lunile treceau foarte greu, mi-am dat seama că idealurile și motivele pentru care mă înscriisesem la academie nu mă mai motivau. Ceea ce m-a motivat la început era încetul cu încetul înlocuit de cinism. Mi-era groază să merg la cursuri. Îmi era silă de studiile mele. Uitasem aproape cu totul de ce mă supuneam unui chin atât de mare cu creditele într-o universitate atât de dură. În timp, motivul pentru care continuam să trăiesc viața asta nu era vreo cauză dreaptă, așa cum simțisem la început. De fapt, dacă mai aveam vreo motivație, în afara purei obișnuințe, aceea era să treacă săptămâna cât mai repede ca să vină ziua de vineri când mă culcam cu prietena mea, și sâmbăta – ca să merg la petreceri. Am încercat să merg duminicile la biserică – și apoi, inevitabil, luna următoare ajungeam la cursuri încă mahmur, numărând zilele până la sfârșitul de săptămână. Asta devenise rutina mea.

Într-un final, m-am despărțit de prietena mea și am încetat, uimit de mine însumi, să mai beau în fiecare weekend. În mod surprinzător, după ce am făcut acești pași spre propria-mi îmbunătățire, după ce mi-am alinat conștiința și mi-am alungat viciile, nu m-am simțit nicidecum mai liniștit. Ba chiar aș putea spune că eram și mai neliniștit decât înainte.

Dacă nu făceam ceva, dacă nu schimbam ceva, îmi ieșeam din minți. Simțeam nevoia să domolesc vocea dinăuntru meu.

Trebuia să se întâmple ceva.

Într-o dimineață friguroasă, devreme, eram în Colorado, înghesuit pe bancheta din spate a mașinii unui amic, pe drum spre aeroport, ca să petrec acasă mult-așteptata vacanța de două săptămâni – vacanța de Crăciun. În dreapta șoferului stătea Rob, un licean care îmi era vecin, și care vorbea cu un tip care era cu noi